

PRESENTACIÓ INFORME GENERAL IX CONGRÉS CONC

Palau de Congressos
Barcelona, 3 de desembre de 2008

Companyes i companys:

Vull que les **meves primeres paraules siguin per agrair** la presència a tots els representants d'organitzacions sindicals i socials, dels partits polítics i institucions, als representants de les organitzacions empresarials i a totes les persones convidades.

També per **agrair-vos a tots vosaltres, delegats i delegades** al 9è Congrés de CCOO de Catalunya, tot l'esforç fet per arribar fins aquí.

Una feina que és fruit del treball de moltes persones, algunes de les quals malauradament ja no es troben amb nosaltres. Són persones que han representat al llarg de molts anys allò que ens ha fet grans, la militància i el compromís amb la gent treballadora. **En record de totes elles vull fer un esment especial per l'Aurora Gómez i el Nicolás Albéndiz, també pel Florentino del Barrio, en Pepe Parra, en Ramon Puiggròs i en Pepe Fernández.**

Tots ells són només una petita mostra dels companys i companyes que ens han deixat durant aquests 4 anys.

Em correspon, en nom del Consell Nacional, presentar el balanç d'un mandat sindical que va començar en moments de gran creixement econòmic i acaba quan són evidents la crisi i la recessió de l'economia.

El Congrés és una **oportunitat per posar de manifest tot el treball desenvolupat per CCOO durant aquests anys.**

També és una oportunitat per **posar en valor la importància social del treball sindical.**

Per demostrar una vegada més **la utilitat del sindicalisme general, de classe i nacional, que practica CCOO.**

En aquest acte volem **reivindicar el valor de l'afiliació i l'activitat sindical**, en uns moments en què estem patint les conseqüències d'un model econòmic i social construït sobre l'externalització dels riscos econòmics i socials, sobre l'individualisme a ultrança, sobre un concepte de competitivitat que s'ha demostrat destructiu.

Precisament **ara és quan són més útils i necessaris que mai els valors** de la cooperació i la solidaritat que representa el sindicalisme de CCOO.

El Congrés també és una **oportunitat per agafar forces** amb què afrontar una situació de crisi econòmica que s'apunta **profunda en les causes, dura en les conseqüències i llarga en el temps.**

És una oportunitat que intentarem **aprofitar per enfortir les nostres idees i projectes.**

Perquè sense donar la batalla de les idees, la batalla ideològica, no podrem defensar els interessos socials de les persones que organitzem i representem.

També és una oportunitat per deixar clar que **lluitarem per impedir que la crisi provoqui més desigualtats**, per evitar que al final del túnel la nostra societat sigui més injusta, més dualitzada socialment.

El nostre és un **projecte sindical, basat en el valor social del treball i en la seva dignificació.**

Uns valors que durant anys han estat menyspreats i arraconats pel **diner fàcil, els beneficis sense límits, l'endeutament irracional i la externalització dels riscos** dels poderosos cap a la societat.

I ara comprovem-ne les conseqüències:

Aquesta crisi no només és econòmica, **és també una crisi profunda dels valors perversos** sobre els quals s'ha construït el món en les darreres dècades.

Només des del reconeixement del **valor social i econòmic del treball digne i de qualitat podem** sortir enfortits d'aquesta crisi. Per això continuarem treballant per propiciar un canvi en el model econòmic.

Avui presentem un **balanç de treball que el Consell Nacional ha considerat com a força positiu.**

Aquest pretén ser un balanç amb rostre humà, perquè el sindicat és una organització de persones, no de recursos humans. Nosaltres lluitem per conquerir millors condicions de vida i treball de persones de carn i ossos, no per assolir millorar el capital humà.

Avui som 24.000 persones més que fa 4 anys, exactament 188.927, el que significa que la nostra afiliació ha crescut en un 15% des de l'any 2004.

Avui som 25.700 delegats/des de CCOO. O el que és el mateix, el 44,12% de les persones elegides als centres de treball ho són en llistes de CCOO.

El balanç que presentem expressa la molta activitat sindical, desenvolupada a través de la negociació col·lectiva i de l'acció socioeconòmica.

Acció sindical en terrenys tradicionals com el del salari o les condicions de treball i també en altres, que gràcies a la iniciativa de CCOO s'han convertit en **nous jaciments, noves formes de fer sindicalisme, com el de la mobilitat als centres de treball.**

L'activitat sindical l'hem feta amb els treballadors i treballadores de sempre, i també amb els **nous immigrants, que tenen avui en CCOO el principal instrument de defensa de les seves condicions de treball i de vida.**

Hem començat a treballar amb una nova realitat laboral i social, **la dels TRADE, treballadors autònoms dependents econòmicament**, que si avui tenen un incipient reconeixement legal és gràcies a la iniciativa i el treball de CCOO de Catalunya. En moltes ocasions en solitari i amb no poques incomprendions.

També ha estat el mandat en què hem consolidat una mica més el **projecte Acció jove** que comença a recórrer totes les organitzacions sindicals i és un referent per una bona part de les més de 20.000 persones joves afiliades a CCOO.

Tot això és el que explica que **CCOO continuem sent la primera força sindical i social de Catalunya.** Així ha estat al llarg d'aquests 30 anys, que han estat els de més canvi en la història moderna del nostre país.

La normalitat, la continuïtat amb què durant tres dècades CCOO hem mantingut aquesta gran representativitat i legitimitat **no ens ha de portar a considerar aquest fet com una rutina o a minimitzar la seva importància.** Especialment perquè això s'ha produït en uns moments de forta ofensiva ideològica per desprestigiar i desqualificar els valors col·lectius, la solidaritat, la igualtat, que el sindicalisme representa.

CCOO ostenta una legitimitat que neix dels centres de treball, de la gent que ens reconeix dia a dia com dels seus. Neix de les persones treballadores que en els centres de treball se senten identificades amb CCOO, a través dels seus companys de feina, que ja ho són.

No hem d'oblidar mai que **la legitimitat sindical neix dels afiliats i afiliades i arriba al sindicat**, a les sigles, als organismes de direcció, als secretaris i secretàries generals i no pas a l'inrevés.

Això és el que explica que **hagin fracassat tots els intents de canviar les coses des de fora de les empreses.** Perquè en sindicalisme la legitimitat l'atorguen els treballadors i treballadores. No les institucions, ni la política, ni els creadors d'opinió, ni els mitjans de comunicació.

Aquesta és la nostra gran força. I el que explica el que som.

Un sindicat que creu en l'autoorganització dels treballadors i treballadores en els centres de treball.

Una organització sindical que **sempre ha apostat per la independència en relació a tots els poders, però mai per la indiferència** en relació als valors, a les idees, a les polítiques que practiquen les institucions i els poders públics.

Perquè **per a CCOO de Catalunya, sindicalisme significa negociació de les condicions de treball i també un projecte de transformació social.**

Durant aquests quatre anys **hem donat la batalla per forçar un canvi de model econòmic** que sota l'aparença d'un gran creixement amagava importants dèficits estructurals que ara ens estan passant factura.

Hem denunciat un model econòmic amb peus de fang, basat en diner barat i especulació, precarietat, desregulació i baixos salaris. Hem presentat propostes, les hem negociat i hem assumit la responsabilitat de signar acords.

Malauradament **el nostre treball no ha tingut prou empenta per canviar la situació**, perquè durant aquests anys s'ha fet evident la força que tenen l'economia i el mercat global per marcar el pas a la societat i la política. A més, el diner barat i els beneficis ràpids han generat un **fort gregarisme del conjunt de la societat** contra el que ha estat molt difícil lluitar.

Ara, que estem obligats a donar una resposta a la crisi, tenim també **l'oportunitat de continuar fent pedagogia, de fer ideologia** en el sentit més noble de l'expressió.

És el moment de posar en evidència que **la crisi no és un càstig diví**, que no és només un problema d'uns quants corruptes, d'uns quants irresponsables que no han sabut calcular els riscos de determinades operacions financeres o d'unes institucions que no han fet bé la feina de regulació financera.

Les causes de la crisi són tot això, però són molt més profundes. **La crisi no és un accident del sistema, n'és una conseqüència.**

Un sistema construït a partir d'una **economia globalitzada que s'ha volgut sense regles, sense drets, i sense contrapoders socials o polítics, i per tant, sense cap tipus de responsabilitat social.**

La globalització és i serà una realitat inqüestionable, perquè és la conseqüència d'uns canvis tecnològics que han permès crear un espai global per a l'economia. Però la **manera en què la globalització es desenvolupi no està escrita i, de nosaltres, de les societats, depèn com es condueixi en els propers anys.**

Avui, la nostra primera responsabilitat és **posar de manifest les causes profundes de la crisi**, impedir que els ensenyaments d'aquesta espectacular crisi global passin desapercebuts o siguin camuflats pels que voldrien que res no canviés.

Per això ha estat tan important **la primera mobilització sindical mundial celebrada el passat 7 d'octubre**, en un intent de posar en marxa el sindicalisme global, que va néixer com a Confederació Sindical Internacional ara fa dos anys a Viena.

Ara estem obligats a treballar per **construir noves regles de joc**.

Però que ningú no es faci il·lusions, les noves regles de joc no naixeran de la reunió de Washington del passat 15 de novembre si no hi ha una **forta pressió social a nivell mundial, que cadascú hem de desenvolupar a casa nostra**.

Ara també és una **oportunitat per fer avançar l'Europa social i política**. Aquestes setmanes hem comprovat les dificultats per coordinar les polítiques dels estats de la Unió Europea. Aquests mesos s'ha fet evident la necessitat que l'euro i la seva zona monetària estiguin acompanyats d'un major govern econòmic i fiscal de la Unió Europea.

La constitució d'institucions internacionals que regulin el sistema financer està una mica distant en el temps, tot i que ja ha començat. Però, en canvi, està més a prop i **tenim més eines al nostre abast per avançar en l'harmonització, en el govern conjunt de les polítiques europees**.

Les regles, els drets, els contrapoders socials i polítics dels estats nació que la globalització s'ha endut per endavant han de ser substituïts per regulacions, per drets, per contrapoders socials i polítics europeus.

Si volem recuperar l'equilibri entre economia i societat, entre mercat i política, construir socialment i políticament la Unió Europea esdevé clau.

Durant aquests quatre anys **hem avançat en la defensa de la qualitat de l'ocupació de les persones treballadores com a eix de l'acció sindical**. I hem aconseguit millores significatives, com la reducció de la temporalitat, especialment en aquells àmbits amb presència sindical.

Però al mateix temps hem comprovat les nostres limitacions i com es **consolida una realitat dualitzada**, amb empreses centrals, amb presència sindical, on hem assolit condicions de treball dignes. I al seu costat, o a la seva perifèria, empreses que actuen en xarxa, dependents de les empreses centrals, on la desregulació i la precarietat són la norma. I on és més difícil organitzar sindicalment els treballadors/res.

Aquí està el nostre principal punt feble. Aquest model productiu que no només externalitza la producció de béns i serveis, sinó els riscos econòmics i socials, **ha trencat la medul·la del sindicalisme practicat durant el segle XX**.

Perquè l'externalització de costos i riscos també es dona entre els treballadors d'empreses centrals cap als treballadors/res d'empreses perifèriques. Dels treballadors protegits cap als treballadors desregulats.

Aquesta realitat incrementa els **riscos de corporativització entre els treballadors/res i també dins del sindicat.**

Per això és imprescindible, és clau, per garantir la utilitat social del sindicalisme, **avançar més en la cultura de la cooperació** dins del sindicat i en les formes organitzatives que el facin possible. **Aquest és sens dubte el nostre principal repte de futur.**

Avui ja és evident que una bona part dels problemes de l'economia d'aquest país tenen el seu **origen en una estructura productiva on tenen molt de pes sectors empresarials que han optat per baixos salaris, escassa formació, alta temporalitat, poca innovació.**

El resultat és una estructura econòmica poc productiva, escassament competitiva i, per tant, molt feble, com es demostra en moments de crisi.

En aquesta estructura productiva hi ha l'origen de gran part dels nostres problemes, des de l'elevat dèficit exterior fins les importants taxes de temporalitat.

No hi haurà canvi de model econòmic mentre la majoria d'empreses no entenguin que **només amb salaris dignes, estabilitat i formació, les empreses són productives, i per tant poden competir.**

Per això ha estat determinant una **estratègia salarial de manteniment i millora del poder adquisitiu dels salaris, especialment els més baixos.**

Ho hem fet en la negociació col·lectiva d'empresa i sectorial i en la concertació social. I hem de continuar en aquesta línia.

Rebutgem els plantejaments empresarials de congelació salarial.

I exigim al Govern espanyol que respecti el seu compromís d'increment del salari mínim interprofessional per sobre de la inflació.

Per raons de justícia social: els salaris no són els responsables, ni de la inflació, ni de la crisi, en tot cas són les seves víctimes.

Per raons econòmiques, perquè si es pressiona a la baixa els salaris encara s'enfonsarà més el consum i l'economia.

I per raons estratègiques de futur, amb salaris de 600 a 800 euros, el canvi de model econòmic és un engany, pura demagògia.

Avui podem dir amb orgull que **una part del mèrit de la reducció important de la sinistralitat és de CCOO,** que amb la nostra lluita sindical i social hem situat aquesta problemàtica en el centre de l'agenda social.

És cert que **les dades de sinistralitat són encara inacceptables**, és cert que les malalties d'origen professional continuen sense ser reconegudes. És cert que la prevenció encara no ha entrat en tots els centres de treball. I en altres és d'escassa qualitat.

Però és just que **ens reconeguem l'encert de llançar una gran ofensiva social que ha permès reduir les taxes d'accidents**.

Hem avançat també en el reconeixement dels riscos psicosocials. Estem treballant en la millora de la qualitat de la prevenció. Hem obert via a la coordinació entre sistema sanitari i condicions de treball.

Tot això ha estat possible gràcies a la **xarxa de sindicalistes, delegats i delegades de prevenció que CCOO tenim als centres de treball**. I a un molt bon treball dels tècnics que els donen suport amb assessorament, formació o investigació.

Aquest també ha estat el mandat en què la **mobilitat dels treballadors i treballadores s'ha convertit en un nou espai d'acció sindical, en un nou jaciment de sindicalisme**.

Avui, a Catalunya, **la mobilitat forma part de l'activitat sindical, del debat social i polític gràcies a CCOO**, a les nostres propostes, a la nostra capacitat d'incorporar la mobilitat a les plataformes reivindicatives a les empreses, als espais de concertació social territorial. Un treball que s'ha concretat en un nombre important de plans de mobilitat a polígons i ciutats.

CCOO de Catalunya entenem **la mobilitat com una millora de les condicions de treball**, de defensa de la jornada real, de la salut laboral i de les polítiques d'igualtat.

Per damunt de tot, **aquest ha estat el mandat de la immigració**, no només per l'increment tan important de persones immigrants als nostres centres de treball.

Sobretot per la feina desenvolupada per CCOO, que **ens hem convertit en la eina principal per a la integració de les persones immigrants al nostre país**.

Amb el treball que desenvolupem al sindicat, amb prop de 14.000 persones immigrants afiliades, amb prop de 600 que són representants sindicals dels seus companys i companyes. Amb els prop de 22.000 als quals assessorem anualment als 47 centres d'atenció a la immigració que tenim a Catalunya.

Quan en el conjunt de la societat apareixen a "babor i a estribor" temptacions d'exclusió de les persones immigrants, **CCOO s'ha convertit en un potent instrument d'integració social d'aquestes persones**.

Avui el sindicalisme de CCOO juga un paper de cohesió social que és clau per a Catalunya, com ho va ser als anys 60 i 70.

El nostre Ghassan, el Hossain Uchan d'Osona, la Luciana Oliveira de Fecoht del Barcelonès, el Nfaly Fatí de la Construcció, el Fahim Uddin d'Activitats diverses, el Yasser d'Eurest de Girona, la Saida del Baix Llobregat són només alguns exemples de persones nascudes a cinc continents i que avui formen part de la classe obrera catalana, formen part de la ciutadania de Catalunya.

Són els nostres Cipriano García o l'Àngel Rozas dels anys 60 i 70.

Per a ells i elles, per a nosaltres, es torna a fer **evident que la lluita social, el sindicalisme, han estat i continuen sent un gran instrument de socialització personal i col·lectiva dels treballadors/res.**

Tot això i molt més ho hem fet a través de l'acció sindical.

La negociació col·lectiva, d'empresa i sectorial, dels salaris i les condicions de treball.

I la concertació de les polítiques socials i econòmiques que garanteixen el poder adquisitiu del nostre salari i les nostres condicions de vida.

Són les dues potes de l'acció sindical, les dues potes del sindicalisme, la nostra manera d'entendre el que podríem anomenar com a **sindicalisme total.**

Una concepció del paper del sindicalisme que està en la base de la nostra independència com a sindicat. Un sindicat que **no delega en ningú, ni en els poders econòmics, ni en els partits polítics, la defensa dels nostres drets.**

Tanquem aquest mandat convençuts que en negociació col·lectiva no podrem avançar més **si no som capaços d'assolir un acord amb la patronal per racionalitzar la seva estructura, agrupar els convenis provincials en convenis de Catalunya i agrupar àmbits sectorials.**

Però per aconseguir-ho necessitem més compromís de la patronal amb l'aplicació dels acords interprofessionals que signem.

Molt em temo que **sense una reforma a fons de les estructures patronals**, que acabi amb els regnes de taifa dels més de 600 gremis que tenen, **serà molt difícil avançar en la racionalització de la negociació col·lectiva a Catalunya.**

No voldria donar la imatge de traslladar a les patronals tota la responsabilitat. Però ells saben que nosaltres hem encarat reformes internes - no sense traumes, és cert - que ens permeten avui encarar aquests reptes.

I aquestes reformes no han arribat encara al món patronal.

Si les patronals no encaren la seva reforma organitzativa serà molt difícil avançar en la millora de les relacions laborals. I hi sortirà perdent tothom, els treballadors i les empreses. I també les organitzacions sindicals i empresarials, que patirem un major risc de deslegitimació social.

Presentem un balanç positiu pel que fa al reforçament del marc català de relacions sociolaborals, que per primera vegada té un reconeixement legal en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Un marc català que CCOO mai ha volgut autàrquic o confrontat amb els marcs de negociació a nivell espanyol, perquè som conscients que es tracta d'espais complementaris.

Sabem que, **en una economia en xarxa i globalitzada** **ahora i que en un país amb la descentralització política de l'Estat Espanyol**, amb les formes federalitzants que té avui el sector públic, necessitem ser interlocutors socials a Catalunya, a Euskadi, a Andalusia, sense deixar de ser-ho a Espanya, a Europa o al món.

Pel que fa a la concertació social, aquest mandat **ha consolidat un instrument útil, l'Acord estratègic**, que té com a objectiu assentar les bases consensuades d'un canvi en el model econòmic de Catalunya.

És just que reconeguem l'esforç que s'ha fet i, **ahora**, el canvi de tendència que significa que el govern català accepti discutir amb sindicats i patronals aspectes de les seves polítiques.

Els governs progressistes han estat més oberts a la concertació social, entenen més el seu paper social. Però la forta inestabilitat política d'aquests cinc anys, les concepcions taifals d'algunes conselleries, ens han impedit avançar més.

En el darrer període hem assistit al risc de **convertir la concertació social en una cerimònia de gestos, buits de contingut, amb què tapar les dificultats per fer polítiques concretes**. CCOO no ens hem deixat arrossegar per aquesta concepció teatral de la concertació social, que pot deslegitimar els seus protagonistes.

El Govern català ha de tenir clar que en la confiança mútua hi ha la clau de la negociació i la concertació social. **Una confiança que s'ha malmès amb el projecte de Llei d'educació de Catalunya**.

La primera Llei d'educació de Catalunya, en més de 25 anys d'autogovern, que neix d'un Pacte Nacional que té com a principal objectiu construir un **veritable servei públic educatiu**, en el qual els centres públics i els privats concertats tinguin els mateixos drets i també les mateixes obligacions.

En què no es pugui fer selecció de l'alumnat pel seu origen, per les seves capacitats personals o pel poder adquisitiu dels seus pares.

En què tothom tingui l'**obligació de respectar valors democràtics compartits com el de la laïcitat de les institucions, la igualtat de sexes o la coeducació.**

Aquest gran capital social i polític del Pacte Nacional per a l'Educació ha estat malbaratat per la Conselleria. I les raons són molt profundes.

Alguns no entenen que l'educació no és una mercaderia més, sinó que és un dret que està en la base d'un model social que ha de garantir l'equitat social i una economia avançada.

No entenen que si la societat permet que l'escola sigui un espai de control ideològic en mans de grups d'interessos, la societat i els seus valors democràtics s'afebleixen.

O potser sí que ho entenen, i per això han pactat amb els poders fàctics.

Hem dedicat una bona part del balanç a **analitzar les nostres forteses i les nostres febleses en el terreny organitzatiu.**

Continuem creixent en afiliació i cotització. Fins i tot en els tres primers trimestres de 2008 i, malgrat la forta destrucció d'ocupació, mantenim un creixement del 2,5%.

El més important és que aquest creixement s'està produint entre les dones, especialment les joves.

En els sectors de serveis, i més en els privats que en els públics – en contra del fals tòpic que alguns repeteixen sense cap tipus de rigor –.

Molt més en les empreses de menys de 50 treballadors/res.

Amb un ampli abast territorial i amb especial incidència en el món de la immigració.

Són molts il·lustratius els resultats de l'enquesta realitzada en el marc de **l'Observatori de l'afiliació de CCOO de Catalunya, creat l'any 1992**, i que avui és l'únic estudi rigorós sobre l'afiliació que hi ha a Espanya.

Els canvis en l'afiliació a CCOO de Catalunya en els darrers anys posen de manifest una gran **capacitat d'adaptació del sindicat als canvis del món del treball** i demostren que les nostres arrels en els centres de treball, en la societat són profundes.

Tenim, però, algunes febleses importants. Perquè **aquesta afiliació no és homogènia**. En algunes empreses tenim densitats afiliatives que superen el 50%, mentre en altres llocs de treball la nostra presència és merament simbòlica.

Continuem tenint moltes dificultats a les PIME, on costa molt organitzar el sindicat, per això hem ressaltat la **necessitat de culminar el procés de constitució de tots els sindicats comarcals**, intercomarcals, dedicats

fonamentalment al desplegament de l'atenció de l'afiliació a les PIME. I d'avançar en la cultura sindical de la cooperació.

Voldria destacar els avenços fets durant aquest mandat per **situar les persones afiliades en el centre de l'activitat del sindicat.**

Una aposta que s'ha reflectit en els **esforços en el terreny de la comunicació directa a l'afiliació**, també en el l'assessorament sindical i tècnic - jurídic.

Molt important ha estat durant aquest període la consolidació i major professionalització del Gabinet Tècnic Jurídic de CCOO, amb més de 100 professionals.

Aquesta és potser una de les causes que **expliquen el manteniment del creixement en l'afiliació.**

Però **encara no som capaços de garantir l'estabilitat.** Hi ha raons objectives, la forta inestabilitat de les relacions de treball en sectors precaritzats, però també altres que depenen de nosaltres i que hem de millorar.

No som capaços encara de convertir el vincle d'utilitat individual que els treballadors estableixen amb el sindicat, buscant assessorament i protecció, en un vincle més conscient, més estable, més organitzat.

Les tendències a l'individualisme durant aquests anys han estat importants, però CCOO no ens hem d'instal·lar en aquesta explicació justificativa. Hem de ser capaços de vèncer aquestes tendències amb **més participació, més organització i més atenció de les persones afiliades.**

En aquest escenari **l'aposta i l'esforç que hem fet en formació sindical és clau.** Podem dir amb orgull que poques organitzacions hi dediquen els recursos i els esforços a formació com ho fa CCOO de Catalunya.

Ho fem per convenciment del valor de la formació en una organització que volem que **agrupi interessos, conquereixi drets i defensi valors.**

La formació sindical és un dels millors miralls en què es pot mirar una organització com nosaltres.

Si mantenim la formació sindical en un espai confederal, CCOO avançarà en la cultura de la cooperació, la solidaritat i el sindicalisme de classe.

Si, en canvi, creiem que la formació sindical es pot organitzar de manera autàrquica, inexorablement es retrocedirà en els valors de la cooperació i **el sindicat estarà reproduint en el seu intern les tendències corporativistes de l'economia i la societat.**

Durant aquest mandat hem aconseguit **avenços importants per millorar i transformar les nostres pràctiques comunicatives.**

Hem consolidat una concepció de la comunicació basada en el **ser, fer i comunicar**. Una idea que parteix de la necessitat de donar coherència al que diem en relació al que fem i al que comuniquem.

Però tenim dos reptes no suficientment assolits.

No som capaços de fer arribar la informació, de comunicar les nostres propostes de caràcter general, confederal, a tota l'afiliació.

I tenim dificultats per arribar als treballadors/es que no tenen un contacte directe amb el sindicat en els seus centres de treball, que només ens coneixen a través dels mitjans de comunicació.

Hem de ser capaços d'inaugurar **una nova etapa que ens faci menys dependents d'uns mitjans de comunicació** que tenen cada vegada més concentrada la seva propietat en poques mans, que estan sotmesos a una forta competència entre ells que els porta a pràctiques en les quals "tot s'hi val", i que, a més, viuen unes condicions professionals perverses, que combinen molts professionals en condicions de precarietat amb uns quants – molt pocs – creadors d'opinió que generen imatges i tendències.

Fer front a aquesta realitat ens obliga a **fer el salt cap a mitjans de comunicació propis, aprofitant les potencialitats tecnològiques i la impressionant xarxa de persones** – afiliades o no – que es relacionen diàriament amb nosaltres.

Aquest també ha estat el mandat en què **ha continuat de manera significativa la millora en la gestió del recursos humans, tècnics i econòmics del sindicat**.

No es tracta d'una qüestió burocràtica o tecnocràtica.

En la gestió dels recursos, en el seu origen, hi ha la clau de la nostra independència sindical.

En la destinació i la utilització dels recursos s'explicita de manera molt clara quin tipus de sindicat, d'organització, volem.

En la utilització dels recursos pels organismes de direcció es **reflecteix com i de quina manera dirigeixen els equips de direcció les seves organitzacions**.

En la rendició de comptes davant dels afiliats i afiliades i de la societat recau una bona part de la nostra legitimitat social.

En la transparència en l'ús dels recursos hi ha la clau per garantir que **no es prostitueixi la relació entre fins i mitjans, que està en la base ètica de qualsevol activitat humana**.

Per això, en aquest Congrés, CCOO de Catalunya **podem fer ostentació de ser l'única organització social de Catalunya i d'Espanya que**

presenta anualment els seus comptes auditats davant de la Sindicatura de Comptes.

Crec que és tota una declaració d'intencions de com volem ser, de com entenem la funció del sindicalisme.

Aquest congrés el celebrem en **un dels moments més complexos i conflictius en la nostra relació amb la direcció de la CS de CCOO.**

En el transcurs d'aquests anys s'han expressat massa sovint diferències en les maneres d'entendre el sindicat, la nostra funció sindical i social i el paper de les organitzacions que en formem part i dels organismes de direcció.

CCOO de Catalunya concep el sindicalisme com un **espai d'autoorganització dels treballadors/es de cada empresa**, en què les seccions sindicals són les arrels i no els terminals del sindicat.

Volem ser un sindicat de treballadors/es i no per a treballadors/es.

Ens **cohesionem a partir dels debats col·lectius i de l'acció sindical** i no de les normes reglamentàries.

Pensem que la **diferència és un valor i no un problema.**

Considerem que **la cohesió assolida a través del debat i el compromís és més útil** que la imposició dels vots d'uns sobre els altres.

Hem treballat perquè **les diferents opinions no s'estanquessin en blocs tancats** – tot i que encara ens queda molta feina a fer -.

Entenem **la Confederació com el lloc de trobada de les legitimitats** que neixen de cada secció sindical, de cada sindicat, de cada federació, de cada unió.

No creiem en les legitimitats exclusives o jerarquitzaes, sinó en les legitimitats compartides i complementàries.

Som conscients que **representem interessos d'una part de la societat, els treballadors/es**, encara que intentem fer-ho amb la vista posada en els interessos generals.

Estem convençuts que **igualtat no és homogeneïtat i que la diversitat enriqueix i ens permet avançar en l'equitat.**

Defensem un **sindicalisme arrelat a la societat de la qual formem part**. I això significa entendre que Catalunya, com a societat, ha expressat de manera nítida la seva voluntat d'autogovern, que no és altra cosa que voler responsabilitzar-se sobre el seu present i futur.

Espanya és avui un Estat descentralitzat d'estructura federal, on una bona part de la gestió de l'Estat del benestar està en mans de les comunitats autònomes.

CCOO de Catalunya som el que som, la primera organització sindical, perquè els nostres fundadors, gent nascuda a Catalunya o provinent de tot Espanya, i ara de tot el món, **va entendre la necessitat d'un sindicalisme de classe i nacional**, un sindicat nacional i de classe.

Fins al punt que l'hegemonia cultural del projecte sindical de CCOO dins del sindicalisme **català ha fet inviable qualsevol altra manera d'entendre el sindicat** i per això han fracassat els intents de construir sindicats d'esquenes a la realitat nacional de Catalunya o sindicats nacionalistes amb vocació autàrquica.

Durant aquests anys hem construït una Confederació, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que es confedera **amb CCOO d'Espanya des del convenciment de la necessitat i la utilitat de treballar plegats** en una sola organització. I més en un món globalitzat, que requereix organitzacions amb la més àmplia base social i territorial.

Durant dècades hem exercit l'autogovern sindical, que no és altra cosa que la voluntat d'assumir la responsabilitat de decidir i resoldre per nosaltres mateixos, quan vénen madures i quan vénen verdes.

Estem absolutament convençuts que **la nostra manera de ser sindicat ens enforteix com a Comissió Obrera Nacional de Catalunya i alhora contribueix al reforçament de CCOO d'Espanya**.

Per això aquest Congrés també ha de servir per **ratificar aquest projecte sindical i confirmar el compromís de totes les organitzacions que conformen CCOO de Catalunya en el seu desenvolupament futur**.

És amb aquesta concepció del paper i la funció del sindicalisme amb què hem afrontat, i continuem fent-ho, **dos fronts socials i polítics de primera magnitud**.

La sentència del Tribunal Constitucional sobre **l'Estatut d'Autonomia de Catalunya** i les negociacions per un **nou model de finançament autonòmic**.

CCOO **hem defensat i defensem la legitimitat del Tribunal Constitucional**, entre d'altres coses perquè forma part de l'entramat institucional del nostre país, acordat democràticament a la Constitució Espanyola.

Però volem cridar l'atenció sobre els riscos que suposaria una sentència del Tribunal Constitucional que anul·lés o deixés buit de contingut alguns dels aspectes de l'Estatut d'Autonomia.

Només des del reconeixement del **valor social i econòmic del treball digne i de qualitat** es podrà reconstruir un model econòmic i social innovat i amb capacitat per sortir enfortits d'aquesta crisi.

Volem recordar que l'Estatut, a més d'una llei, és **l'expressió d'un pacte polític entre dues legitimitats democràtiques, la que expressa el Parlament de Catalunya i la que expressen les Corts generals espanyoles**. Un pacte polític ratificat en referèndum per la ciutadania de Catalunya.

El Tribunal Constitucional ha de ser conscient d'aquesta realitat política en emetre la seva sentència.

Una sentència que necessàriament haurà de contenir un **criteri d'autolimitació en relació a la seva funció de control de constitucionalitat**, sense entrar a decidir amb criteris d'idoneïtat política aspectes que només corresponen a les institucions que representen la sobirania del poble català i la sobirania de la ciutadania espanyola.

CCOO de Catalunya hem defensat **la necessitat d'un nou model de finançament autonòmic**. L'actual és clarament injust per a la ciutadania de Catalunya, especialment per als sectors socials que més necessiten dels recursos públics per accedir a drets socials bàsics.

No és acceptable un model que penalitza uns ciutadans que aporten un esforç fiscal molt superior a la mitjana i reben en canvi uns ingressos fiscals per sota de la mitjana dels ciutadans del conjunt de l'Estat.

I si aquest nou model de finançament era necessari fa uns mesos, **en aquests moments esdevé vital per fer front a les importants necessitats socials generades per la greu crisi econòmica**.

Exigim un nou model de finançament, però no ignorem que les administracions públiques no tindran finançament suficient fins que no hi hagi una política fiscal suficient i progressiva. **I s'acabi amb un altre dels dogmes fonamentalistes d'aquests anys, el de la baixada d'impostos**.

Sense una fiscalitat forta no pot haver una economia dinàmica i avançada i una societat justa i avançada.

CCOO de Catalunya continuarà al capdavant d'aquestes dues reivindicacions socials i nacionals, la defensa de l'Estatut i l'exigència d'un nou model de finançament autonòmic.

L'informe també situa els **aspectes bàsics de la nostra estratègia sindical davant la crisi**.

Ho fem amb la responsabilitat de sempre.

Amb la responsabilitat amb què durant 5 anys hem denunciat els riscos econòmics i socials d'un model de creixement pervers. Amb la

responsabilitat amb què hem presentat propostes i ens hem compromès amb acords.

Amb aquesta mateixa responsabilitat, ara diem que **estem disposats a col·laborar amb les empreses i els poders públics** per posar en marxa mesures que permetin mantenir els llocs de treball, generar-ne de nous o ampliar la xarxa de protecció social. Estem disposats a col·laborar per aprofitar totes les oportunitats al nostre abast per evitar que la crisi generi més desigualtats.

Però al mateix temps, i **amb la mateixa responsabilitat i decisió, estem disposats a confrontar-nos amb els oportunistes** que pretenguin aprofitar la crisi per recuperar beneficis a costa de destruir ocupació, fer retrocedir drets o fer pressionar a la baixa els salaris i les condicions de treball.

Sabeu que ens estem referint als companys/es de Nissan, Delphi, en general als de la indústria de l'automòbil. També als de Pirelli, Frigo-Unilever, T-Systems, ONO i moltes altres.

Els nostres companys/es han de tenir molt clar que aquest **Congrés, CCOO de Catalunya**, els fa costat en la seva lluita per mantenir els seus llocs de treball i els seus drets.

En aquests moments **necessitem més que mai aprofundir en la unitat d'acció sindical**. El model de relacions laborals d'aquest país gira al voltant d'un sistema de representativitat que garanteix la participació de tots els treballadors/res en l'elecció dels seus representants.

És un sistema amb un important component democràtic que **genera espais de competència entre sindicats**. Competència que en ocasions xoca amb la necessitat d'unitat dels treballadors.

Establir les regles de joc en aquesta **dialèctica complicada entre unitat sindical i competitivitat electoral és el que pretén la nostra proposta d'acord de pacte sindical entre CCOO i UGT**.

Una proposta que hem arrossegat durant anys – des de la primera proposta de José Luis López Bulla - i que l'informe reconeix, no hem estat capaços d'aconseguir tampoc durant aquest mandat.

I que avui necessitem més que mai per no caure en la temptació de portar les relacions sindicals al terreny del tacticisme.

Davant de la crisi, CCOO està disposada a practicar un sindicalisme que, com sempre, té un **espai de col·laboració amb les empreses per generar riquesa** i també un **espai de conflicte quan es tracta de decidir sobre com es distribueix la riquesa** que generem amb el nostre treball, o, en aquests moments, sobre com es reparteixen els costos de l'empobriment col·lectiu que genera la crisi.

Per fer-ho en condicions, necessitem més que mai **un sindicalisme que defensi valors, que presenti batalla ideològica.**

Com destaquem en l'informe, en sindicalisme, **totes les idees, per molt brillants que siguin, no són res si no es porten a la pràctica i, per fer-ho, la clau està en l'organització sindical.**

Una organització que en aquest procés congressual ha encarat **canvis importants, amb la renovació dels equips de direcció de 6 de les 11 unions territorials.**

Canvis que en el terreny sectorial afecten 7 federacions, tres perquè han procedit a renovar les seves direccions i 4 perquè estan immerses en els processos de fusió federativa que han de donar lloc a la **Federació d'Indústria de CCOO de Catalunya i a la Federació de Serveis a la ciutadania de CCOO de Catalunya.**

Vull, des d'aquí, en nom de tots vosaltres, **agrair tot el treball desenvolupat per les persones que han deixat la seva responsabilitat** i desitjar molt d'encert a les persones que han assumit noves responsabilitats.

Com sempre, la feina sindical no s'acaba mai.

Nosaltres mateixos, quan demà conclouem aquest Congrés haurem de continuar treballant per posar el nostre gra de sorra per aconseguir que el **9è Congrés de CCOO d'Espanya sigui un moment de reforçament de la nostra Confederació**, un reforçament que necessàriament ha de passar per encarar les dificultats que durant aquest mandat han afeblit de manera significativa la cohesió en el si de la Confederació.

Sens dubte **la nostra aportació serà més útil si ho fem des d'un bon nivell de cohesió interna**, que ha estat sempre el nostre valor més preuat.

Avui el futur de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya depèn, com sempre ha estat al llarg de la nostra breu, però intensa història, dels afiliats i les afiliades i **dels seus dirigents, que sou tots vosaltres.**

N'estic convençut que, com sempre, estareu, estarem, a l'alçada d'aquesta responsabilitat.